

Titel: Kapitel III.

Citation: "Kapitel III.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e16980/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

henholdsvis for Anse (§ 320 Nr. 1) eller Rære (§ 346, 2det Stykke); en Kendelse, hvorved Domsagen antages, kan ikke gøres til Genstand for Rære (§ 346, 2det Stykke).

Kapitel III.

Tilfælde, hvor Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde.

Nærværende Kapitel afvikler sig i det væsentlige kun paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags Kapitel III.

- 1) Dommer- (Rævning- og Retskriver-) Inhabiliteten som Følge af Slægtskab eller Svogerfkab med Sigtede er udvidet til Svogerens og Svogerens Børn. Ingen kan altsaa efter nærværende Udsnit fungere som Dommer (Rævning eller Retskriver) i en Sag, i hvilken Sigtede er hans Broders eller Søsters Børn, et saadant Vægtefælle, hans Fætter, Fætterens Hustru, Kusine, Kusines Mand, Onkel eller Lante.
- 2) Det er udtrykkelig fremhævet, at det i kollegialt sammenfattede Domstole er baade Ret og Pligt for hvilken som helst af Dommerne, der maatte være bekendt med en Inhabilitetsgrund hos en Kollega, at rejse Spørgsmaal desangaaende.
- 3) Reglerne om Tidspunktet for Fremførelsen af Indsigelsen mod Rævnings Dabilitet ere henført til Rævningekap. (§ 260).
- 4) Det tidligere Forslags §§ 18 og 19 ere i simplificeret Form gengivne i nærværende Udsnit § 15.

Iøvrigt ere de i dette Kapitel indeholdte Regler om Dommerinhabilitet og dens Paakendelse i første Instans i det Hele overensstemmende med de nugældende. Der er derfor ingen Grund til nærmere Forklaring. De vanskelige Spørgsmaal, der frembyde sig, saaledes Spørgsmaalet om, hvor vidt Begrebet „egen Interesse“ som Inhabilitetsgrund (§ 12 Nr. 1) rækker, eller hvilke Omstændigheder der iøvrigt kunne antages „eguede til at vække Tvivl om fuldstændig Upartisthed“ hos Dommeren, ere gamle, vel kendte Spørgsmaal, der nødvendigvis maa løses gennem Videnskab og Praksis. Ethvert Forsøg paa nærmere Præcisieren i Lovens vil uundgaelig komme tilfort i den ene eller den anden Retning.

Særlig skal dog med Hensyn til § 12, sidste Stykke, bemærkes, at det naturligvis vilde være det bedste, om den Dommer, der

har behandlet Sagen som Underfølgelses-Dommer, ikke tillige kom til at domme i den som eneste Dommer. En saadan Ordning vilde imidlertid nødvendigvære, enten at der uafslædig maatte bestilles Sætte-Dommer, hvad naturligvis vilde medføre Bevær, Forstyrrelse, Forhaling og Bekostning, eller at der maatte ansættes to Dommere i hver Underretskreds, noget, der igen vilde nødvendigvære Fordobling enten af Underretsdommernes Antal eller af Underretskredsenes Størrelse — begge Dele lige lidt ønskelige. Man maa derfor slaa sig til Ro med, dels at de større Sager (Landsretssagerne) ikke længere som nu skulle bedømmes i første Instans af Underfølgelsesdommeren, men gaa over til Domsbehandling ved Landsret, dels at der i alle Underretssager af nogen Betydning er Afgang til Appel, hvorved man netop opnaar Paadømmelse ved andre Dommere end den, der har haft med Underfølgelsen at gøre, dels at Underretsdommerens Stilling til Forunderfølgelsen under den nye Ordning bliver forfælskelig fra det hidtil gældende (sfr. Kap. XX.), saaledes at der ikke i saa høj Grad som nu bliver Fare for, at Dommerens Stilling til Forunderfølgelsen skal præjudicere hans Stilling som Dommer, dels endelig at der er taget Forbehold med Hensyn til særlige Tilfælde i Slutningen af det her omtalte Stkke.

At § 12 Nr. 5 er affattet saaledes, at det ikke i al Almindelighed hindrer en Dommer, der een Gang har behandlet en Sag, fra i Tilfælde af Genoptagelse paa ny at behandle den, er under Hensyn til Beslaffenheden af mange af de Grunde, der kunne foranledige Genoptagelse (sfr. Kap. XXX.), formentlig i sin Orden.

§ 14, 2det Punktum, er der givet en Dommer, derunder ogsaa en Dommer i en kollegialt sammenfatted Domstol, en selvstændig Ret til at vige sit Sæde.

Kapitel IV.

Den offentlige Anklagemyndighed.

Ogsaa dette Kapitel er i alt væsentligt overensstemmende med det tilsvarende Kapitel i det tidligere Forslag; de foretagne Ændringer bestaa nærmest kun i Udeladelse af nogle som oversflødige ansete Ord og Sætninger, samt af nogle Regler om Indberetninger, der rettere høre hjemme i administrative Instrulser, hvorhos der er givet